

итъ начинъ на дѣйствиe е откритото и своеврѣменно изявление, че при пълна готовностъ да изслуша всички въ прилична форма прѣдставени желания, Съвѣтътъ, който носи всичката отговорностъ, си запазва безусловното право да дѣйствува по свое усмотрение и въобще да се занимае съ тия желания, само когато изчезне всѣка слѣда отъ едно чакащо „отговоръ“ или „удовлетворение“ множество. Печално е, когато въобще ученици, геср. студенти трѣбва да даватъ умъ, какъ да се наредѣтъ училищата и программитѣ; а то става всѣки пѣтъ, когато възрастнитѣ не сѣ си изпълнили всичкия дългъ или не сѣ били способни нито да схванатъ, нито да измѣнятъ ламтежитѣ на младежъта. Но много по-печално ще бѣде, ако почнатъ да се нареждатъ и измѣняватъ училищнитѣ наредби подъ диктовка на студентски или ученически ултиматуми. А това е сѣщинското име на онова, което искаха нашитѣ студенти съ своето Писмо и съ всичко що го послѣдва.

Като говоримъ за начина, който студентитѣ сѣ избрали, за да одѣлътворятъ желанията си, ний разбираме подъ тая дума двѣ твърдѣ различни нѣща. Първо, исканието имъ, щото Академическия Съвѣтъ да се занимае съ тѣхнитѣ желания и то въ опрѣдѣленъ срокъ — срокъ, за който и думата ултиматумъ не е достатъчно силна. Онзи, въ чиято глава се е родила тая мисль — ако е дѣйствувалъ съзнателно — е безспорно гениаленъ агитаторъ; но той нито е честенъ мислителъ, нито пѣкъ искрено е желаялъ доброто на своитѣ другари и на общата тѣхна кауза. Въ тоя срокъ